

Arrest

nr. 135 610 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die *loco* advocaat G. VRINTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2013 dient verzoeker die de Nederlandse nationaliteit heeft, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als Unieburger, als houder van toereikende bestaansmiddelen.

Op 13 december 2013 dienen tevens verzoekers echtgenote, mevrouw B.A, haar drie minderjarige kinderen en verzoekers meerderjarige stiefzoon een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als respectievelijk echtgenote en bloedverwanten in neergaande lijn van de heer R.A.

Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris jegens verzoeker een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 juni 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN (1)***

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 13.12.2013 werd ingediend door: R.,A. Nationaliteit: Nederland Geboortedatum: (...)1973 , Geboorteplaats: Zouit Aguerd Ait Ouassif, Identificatienummer in het Rijksregister (...) , Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 13.12.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: een arbeidsovereenkomst, loonfiches en een ziekteverzekering.

Betrokkene dient als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, volgens art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981 onder andere te bewijzen voldoende en regelmatige inkomsten te hebben. De bestaansmiddelen, bedoeld in art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980, moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn.

Wanneer we het dossier ten gronde onderzoeken, stellen we vast dat betrokkene zijn bestaansmiddelen haalt uit een economische activiteit als werknemer in Nederland. Het loon dat betrokkene krijgt ligt lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend voor een gezinshoofd met 5 personen ten laste (echtgenote, 3 kinderen en een stiefzoon). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene voldoende in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezinsleden zou kunnen voorzien met een dergelijk bedrag. Er worden geen bewijzen voorgelegd van aanvullende inkomsten.

Betrokkene legt aldus onvoldoende bewijs voor dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art.40, §4, 1ste lid, 2° en artikel 40, §4, 2de lid van de wet van 15.12.1980).

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt hoeveel hij volgens verweerder precies in Nederland verdient, en evenmin een berekening bevat waaruit zou blijken dat dit inkomen effectief

onder de grens zou liggen om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een motiveringsgebrek bevat aangezien hij met een inkomen van 2.150,00 euro bruto (plus gratificaties en vakantiegeld) veel meer verdient dan het leefloon van een gezinshoofd, zelfs met vier of vijf personen ten laste, en dat hij dus nooit ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel, terwijl enkel dit leefloon als referentiebedrag mag worden gehanteerd. Verzoeker verwijst ten bewijze hiervan naar de stukken in bijlage van het verzoekschrift, onder meer een arbeidsovereenkomst van 2 juli 2013 en loonstaten. Ten slotte stelt verzoeker dat zich sinds zijn aanvraag belangrijke wijzigingen hebben voorgedaan, nu zijn meerderjarige stiefzoon niet meer te zijner laste is en nu hij uit interimarbeid in België een aanzienlijk bijkomend inkomen genereert. Deze elementen werden door verweerder niet onderzocht, hoewel hij daartoe gehouden was in het kader van een zorgvuldig bestuur en besluitvorming.

3.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder hierop het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en de regels van behoorlijk bestuur, ondermeer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat de verzoekende partij een concrete berekening van zijn nettoloon mocht verwachten.

Verder meent de verzoekende partij dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen veel hoger liggen dan de tarieven van het leefloon.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

'In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 13.12.2013 werd ingediend door: R., A.,

Nationaliteit: Nederland Geboortedatum: (...) ,Geboorteplaats: Zouit Aguerd Ait Ouassif ,
Identificatienummer in het Rijksregister: (...) , verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd :
Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden
als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 13.12.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker
van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn
aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: een arbeidsovereenkomst, loonfiches en een
ziekteverzekering.

Betrokkene dient als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, volgens art.50, §2. 4° van het KB
van 08.10.1981 onder andere te bewijzen voldoende en regelmatige inkomsten te hebben. De
bestaansmiddelen, bedoeld in art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980, moeten minstens gelijk
zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de
evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger
van de Unie waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens
inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn.

Wanneer we het dossier ten gronde onderzoeken, stellen we vast dat betrokkene zijn bestaansmiddelen
haalt uit een economische activiteit als werknemer in Nederland. Het loon dat betrokkene krijgt ligt lager
dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend voor een gezinshoofd met 5
personen ten laste (echtgenote, 3 kinderen en een stiefzoon). Nergens uit het dossier blijkt dat
betrokkene voldoende in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezinsleden zou kunnen voorzien met
een dergelijk bedrag. Er worden geen bewijzen voorgelegd van aanvullende inkomsten.

Betrokkene legt aldus onvoldoende bewijs voor dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te
voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40,
§4, 15b0 lid, 2° en artikel 40, §4 2dG lid van de wet van 15.12.1980). Gezien deze elementen kan het
recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is
van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft
aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 ,2. tweede lid
(KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt
bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.'

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de
Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig
en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat diende
te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het
grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Uit de inhoud van het administratief dossier en de voorgelegde loonfiches blijkt dat de verzoekende
partij de volgende inkomsten genereerde in de maanden oktober t.e.m. december 2013 :

- 10/2013 : 1.955,02 euro
- 11/2013 : 19.55,92 euro – 405,50 euro loonbeslag
- 12/2013 : 2.673,51 euro (loon + eindejaarspremie)

De verzoekende partij heeft een echtgenote, 3 kinderen en een stiefzoon te laste en dient een
maandelijks inkomen te hebben van 2.179,66 euro, hetgeen niet het geval is.

Dit blijkt uit een berekening die zich in het administratief dossier bevindt, zodat de verzoekende partij
niet kan voorhouden dat zij niet kan weten op welke berekening de gemachtigde van de Federale
Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie zich steunt.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij over voldoende inkomsten beschikt,
rekening houdend met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die
ten zijne laste zijn.

Verweerder beklemtoont dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding -in overeenstemming met artikel 40 van de
Vreemdelingenwet- geheel terecht de aard en regelmatigheid is nagegaan van de bestaansmiddelen
van de verzoekende partij, waarbij niet dienstig kan worden betwist dat de hoogte van de inkomsten
noopt tot de conclusie dat niet afdoende wordt aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen
beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, gezien er 5 personen ten
laste zijn.

Waar de verzoekende partij tenslotte voorhoudt dat zijn stiefzoon niet (meer) ten laste is en hij een
aanvullend inkomen genereert uit interimarbeid, laat de verwerende partij gelden dat deze gegevens
niet ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel,
Migratie en Maatschappelijke integratie, die hiermee ook geen rekening kon houden.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Het staat de verzoekende partij vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen o.g.v. deze aanvullende gegevens.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Uit de bespreking van de voorgelegde stukken in de bestreden beslissing, waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, blijkt dat de overwegingen geenszins stereotiep zijn. De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel verweerder niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoeker ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke

motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu vermeldt de bestreden beslissing als juridische grond op basis waarvan de beslissing is genomen duidelijk de artikelen 40, § 4, 1ste lid, 2° en 40, § 4, 2de lid van de vreemdelingenwet en artikel 51, § 2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). De gemachtigde van de staatssecretaris gaat verder in de bestreden beslissing in op de door verzoeker aangehaalde bestaansmiddelen uit zijn economische activiteit in Nederland, en stelt dat noch hieruit noch uit andere elementen blijkt dat betrokkene met deze bestaansmiddelen voldoende in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezinsleden zou kunnen voorzien. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit in de bestreden beslissing dat verzoeker aldus onvoldoende bewijs voorlegt over voldoende bestaansmiddelen te beschikken in de zin van artikel 40, § 4, 1ste lid, 2° en artikel 40, § 4, 2de lid van de vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° (...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk; en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° (...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit bepalen het volgende :

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van een verklaring tot inschrijving een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft voorgelegd, gesloten op 1 september 2011, en daarnaast loonfiches van zijn tewerkstelling in Nederland voor de maanden oktober, november en december 2013, die respectievelijk de volgende netto loonbedragen vermelden: 1955,02 euro; 1995,92 euro (waarvan op 405,50 euro loonbeslag werd gelegd); en 2673,51 euro (loon en eenmalige beloning).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich er in de bestreden beslissing toe beperkt te stellen dat verzoekers loon, dat hij ontvangt voor zijn economische activiteit in Nederland, lager ligt dan het inkomensniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend voor een gezinshoofd met vijf personen ten laste, met name verzoekers echtgenote, zijn drie kinderen en een stiefzoon. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker niet kan voorhouden niet te weten op welke berekening de gemachtigde van de staatssecretaris zich steunt, aangezien volgens verweerder uit een berekening in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, met een echtgenote, drie kinderen en een stiefzoon ten laste, een maandelijks inkomen dient te hebben van 2179,66 euro, hetgeen niet het geval is. De Raad stelt echter vast dat in het administratief dossier eenvoudig wordt gesteld dat verzoeker,

met de vijf genoemde personen ten laste, een maandelijks inkomen van 2179,66 euro dient te hebben, zonder dat duidelijk wordt op basis van welke berekening de gemachtigde van de staatssecretaris dit drempelbedrag voor verzoeker heeft bepaald. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn kritiek kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij van verweerder in de bestreden beslissing een berekening van zijn nettoloon mag verwachten, evenals het concrete drempelbedrag waarover hij moet beschikken om te vermijden dat hij en zijn gezinsleden ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verweerder noch ingaat tegen verzoekers eigen berekening van zijn bestaansmiddelen in het verzoekschrift, noch tegen verzoekers betoog dat hij daarmee ruimschoots meer verdient dan het bedrag van het leefloon voor een gezinshoofd met 4 of 5 personen ten laste. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen slechts dat, rekening houdend met de aard en de regelmaat van zijn inkomsten en het feit dat hij vijf familieleden ten laste heeft, verzoeker niet dienstig kan betwisten dat hij niet afdoende aantoont over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Uit de arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en uit de loonfiches die verzoeker heeft voorgelegd, blijkt echter dat hij sinds 1 september 2011 onafgebroken bij dezelfde werkgever in dienst was, zodat op de aard en regelmatigheid van verzoekers inkomsten weinig af te dingen valt.

Verzoeker heeft aangetoond dat de motivering niet afdoende is wat het concrete drempelbedrag betreft waarover hij volgens verweerder moet beschikken om te vermijden dat hij en zijn gezinsleden ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen wordt aangetoond.

Het middelenonderdeel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Vermits de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2014, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN